

[Gregersen.]

ningen, om de Indtægtslove, der nødvendigvis før eller senere skal knyttes til Statslaanet, skal bygges paa indirekte eller paa direkte Skatter, eller hvor Pengene skal tages. Dækningen er, hvis Lovforslaget vedtages; kun af foreløbig Karakter, og der siges, som sagt, ikke noget om, hvordan Pengene til Forrentning og Amortisation skal skaffes til Veje, om det skal være efter Princippet Skat efter Evne, eller det som ved Kriseforligene skal være Skat paa Forbrug, des mere Skat jo flere Børn man har, saadan som det f. Eks. var Tilfældet med Margarineskatten, som var Nøglen til det ene af Kriseforligene. Men vi har jo den Erfaring at bygge paa, at offentlig Gæld og indirekte Skatter altid har holdt hinanden i Haanden, og det er vel ikke at vente, heller ikke under denne Regering, at det skal blive anderledes i dette Tilfælde.

Det er nævnt i Bladene, at der gennem Regeringens Beskæftigelsesplan vilde kunne skaffes Arbejde til 30 000 Mand. Vi har 130 000 arbejdsløse, og tilbage bliver altsaa 100 000. De 30 000 skal desuden kun beskæftiges halvt, saa det vil sige, at der reelt kun er Arbejde til 15 000 Mand eller godt og vel en halv Snes Procent. Det er maaske derfor et overdreven Udtryk, „Social-Demokraten“ anvender, naar den omtaler Regeringens Beskæftigelsesplan som „denne storslaaede Plan til Arbejdsløshedens Bekæmpelse“. Planens Format er naturligvis ikke ringe, hverken naar man ser paa Omkostningerne eller paa Antallet af de Omraader, hvor der agtes sat ind; men selv Regeringspartierne vil vist indrømme, at det er en yderst beskedne Del af Arbejdsløsheden, der angribes af denne Plan. En storslaet Plan til Arbejdsløshedens Bekæmpelse kan den ikke kaldes; den altovervejende Del af de arbejdsløse vil være ladt tilbage, selv om Forslaget skulde blive Lov og opfylde de Forventninger, man nærer til det.

Efter min Mening er Regeringens og Rigsdagens Opgave ikke at sætte Arbejde i Gang ud over de egentlige Statsopgaver, men at skabe saadanne Vilkaar for Erhvervslivet, at dette trives og Beskæftigelse derigennem opretholdes og øges. Hvor velment Socialministerens Forslag end er, er det ikke fra den Side, som Lovforslaget angiver, Arbejdsløsheden skal angribes.

Ingen kan naturligvis nægte, at Socialministerens Begrundelse er rigtig; at de arbejdsløse skal have Arbejde, og at det er bedre for dem selv og andre, at de yder

Arbejde for det Livsophold, de alligevel skal have; men nu først ser man, hvor haabløs den Politik er, som de saakaldte praktiske Politikere har ført, for nu skal vi beskæftige Folk ved Arbejde, der simpelt hen maa betegnes som økonomisk uforvarligt. Ja, det er endog haabløst at sætte ind, hvor man som et andet Led i Beskæftigelsesplanen sætter ind, nemlig Landbrugsministerens Forslag om Grundforbedringslaan. Det er altsaa ogsaa haabløst ved Tilskud at sætte ind paa det produktive Omraade; Grundforbedringens Formaal er jo øget Produktion paa det Areal, der grundforbedres. I al Almindelighed er Grundforbedringen ikke billig, men naturligvis økonomisk forsvaret, naar den øgede Produktion dækker Omkostningerne. Jeg indskyder den selvfølgelig Bemærkning, at det ud fra vore Synspunkter maa være Ejeren, der betaler Omkostningerne, ligesom han tager den Fortjeneste, der flyder af et fornuftigt Grundforbedringsarbejde. Men jeg spørger: Hvad nytter Grundforbedringsarbejder i stor Stil, naar Forbedringerne ikke kan omsættes i øget Produktion? Hvad nytter det f. Eks. med bedre Græsarealer i Engene, naar det øgede Kvægopdræt, som dette muliggør, skal destrueres? Saa paradoksale, saa taabelige Samfundsforhold har praktisk Politik bragt os ind under, at Erhvervene og dermed Beskæftigelsen skrumper ind, og at ligegyldigt, hvor der sættes ind som Nødhjælp fra Regeringens Side, enten paa produktive eller uproduktive Omraader, lige haab- og nytteløst er det.

Regeringens Lovforslag er i Virkeligheden Udtryk for Regeringens Erkendelse af, at den ikke kan løse Beskæftigelsesproblemet, ikke kan give Erhvervene de Levevilkaar, der er Vejen til Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Vi har afgjort ikke nogen Tro paa, at man kan tilvejebringe en varig Øgning af Arbejdet ved Skatteudskrivning — det bliver jo blot Udtræk af Penge, der vilde være blevet anvendt til Arbejde andetsteds. Det er nemlig ikke saadan for de fleste Skatteydere, at de for Tiden puger Penge sammen og putter dem i Strømpe-skafterne, Pengene gaar i Regelen ud til Aftagelse af Produkter, altsaa til Arbejdets Vedligeholdelse, lige saa hurtigt de kommer ind. Ved Lovforslag som dette flytter man Købeevnen fra det private til det offentlige og; hvad værre er, fra nyttig og formaalstjenlig til urentabel, ikke-lønnende Virksomhed, til mere eller mindre tvivlsomme Plantageveje m. m. Den samlede Beskæftigelse i Danmark øges ikke ad denne Vej.